

Arrest

nr. 143 686 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 september 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 20 september 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 23 maart 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. De in punt 1.1. vermelde aanvraag wordt op 7 oktober 2010 ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 22 juli 2013 wordt de in punt 1.1 vermelde aanvraag ongegrond verklaard.

1.4. Op 22 juli 2013 wordt een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, waarvan verzoekster op 6 augustus 2013 in kennis wordt gesteld.

1.5. Op 26 augustus 2013 dient verzoekster een machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

1.6. Op 20 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene stelt weduwe te zijn, geen dichte familie meer te hebben en omwille van haar ouderdom en medische redenen niet meer zelfstandig alleen kan wonen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoonbaar, aan de hand van officiële documenten, dat zij geen dichte familie meer zou hebben in het land van herkomst en dat zij omwille van haar ouderdom niet zelfstandig zou kunnen leven. Het lijkt eveneens erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene verblijft in België bij haar dochter. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat echter niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een familieleven. Aangezien art 74/12 van de wet van 15.12.1980 stelt dat het inreisverbod omwille van humanitaire redenen kan worden opgeheven: "§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.", kunnen we dus stellen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: hypertensie, osteoporose en migraine) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen redenen van openbare orde en veiligheid zijn en betrokkene nooit in aanraking kwam met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

1.7. Op 20 september 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Aan de mevrouw, die verklaart te heten

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

O.V.

(...)

Oekraïne

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 06.08.2013

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 22.07.2013, haar betekend op 06.08.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van het bevel op 06.08.2013, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 26.08.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een tweede middel dat gericht is tegen het bestreden inreisverbod de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"dat de bestreden beslissing, zijnde bijlage 13sexies, stelt dat door het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het gtondgebied te verlaten, hetwelke eerder - dd. 06.08.13 – aan haar was betekend, haar thans een inreisverbod van 3 jaar dient te worden opgelegd;

dat echter dit inreisverbod onwettig is ingevolge het feit dat het zonder enige motivatie voor een maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd;

dat terzake verzoekster verwijst naar het arrest nr. 92.111 van 27 november 2012 van de RvV;

dat aldan de Raad oordeelde dat "waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximumtermijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld";

dat voorts de Raad stelde dat "daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd";

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus het bestreden inreisverbod van 20.09.13 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze kennelijk onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis Vw. van 20.09.13 ook dient vernietigd te worden;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*".

2.3. In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 6 augustus 2013. Verder wordt gespecificeerd dat de termijn van het inreisverbod drie jaar bedraagt omdat verzoekster sinds de betekening van dit bevel nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten en dat zij daarenboven een aanvraag *9bis* heeft ingediend op 26 augustus 2013.

De Raad merkt hierbij op dat er geen beroep werd ingediend tegen het bevel betekend op 6 augustus 2013 en dat de beroepstermijn ondertussen is verlopen, zodat dit bevel gehandhaafd blijft.

2.4. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

Waar verzoekster betoogt dat het inreisverbod onwettig is omdat zonder enige motivatie een maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, gaat verzoekster geheel voorbij aan het gegeven dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoekster nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten en dat zij daarenboven een aanvraag *9bis* heeft ingediend op 26 augustus 2013.

Dit laatste gegeven heeft betrekking op de termijn van het inreisverbod, zo blijkt onmiskenbaar uit de bewoordingen van het bestreden inreisverbod. Verzoekster kan derhalve op dit vlak niet worden bijgetreden. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

2.5. Verzoekster lijkt aan te voeren dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door geen rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekster. Lezing van bestreden inreisverbod leert echter dat de gemachtigde de opgelegde termijn van drie jaar van een motivering voorziet waarin wel degelijk wordt verwezen naar omstandigheden die eigen zijn aan het specifieke geval van verzoekster, met name het gegeven dat verzoekster nadat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten en dat zij daarenboven een aanvraag 9bis heeft ingediend op 26 augustus 2013. Aldus blijkt dat onderzoek werd gevoerd naar de omstandigheden van verzoekster.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster op deze concrete motivering van het bestreden inreisverbod niet ingaat en deze aldus niet betwist. De motivering beantwoordt ook aan de gegevens van het administratief dossier. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad maar daarbij moet opgemerkt worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken. Verzoekster preciseert verder niet met welke andere specifieke omstandigheden, dan diegene vermeld in het inreisverbod, rekening moest worden gehouden.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het komt aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in het bestreden inreisverbod kennelijk onredelijk is.

Verzoekster zet zulke argumenten niet uiteen in het tweede middel gericht tegen het bestreden inreisverbod.

Gezien wat hierboven wordt besproken, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de desbetreffende motivering kennelijk onredelijk is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Het inreisverbod blijft derhalve gehandhaafd.

2.6. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod als volgt definieert: “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)*”.

In het licht hiervan en gelet op bovenstaande vaststellingen in punt 2.5. wordt ter terechtzitting de raadvrouw van verzoekster de vraag gesteld welk belang verzoekster nog meent te hebben bij huidig beroep tegen de eerste bestreden beslissing, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de machtigingsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De raadsvrouw stelt dat het inreisverbod niet afdoende is gemotiveerd, maar gelet op de vaststellingen in punt 2.5. kan de raadsvrouw hier niet worden gevolgd. Voorts stelt de raadsvrouw dat het bestaan van een inreisverbod niet belet dat de beslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag inzake artikel 9*bis* wordt onderzocht. Vervolgens stelt de raadsvrouw dat het belang zijn oorsprong vond van voor dat het inreisverbod werd afgeleverd.

De Raad benadrukt dat het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. In het geval van een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, mag de gemachtigde niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staan – vast te stellen dat het verzoekster voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet). Er kan verzoekster aldus geen machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden toegekend. (RvS, NTB 30 december 2014, nr. 10.989) Het betoog van de raadsvrouw laat niet toe anders te besluiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES